

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 595/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 czerwca 2021 roku sygn. akt II K 724/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>zarzut obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść orzeczenia, w tym:</p> <p>- art. 201 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii K. K. (1) i następcze jej ujawnienie na rozprawie w dniu 29 czerwca 2021 roku, tj. opinii pozyskanej w następstwie przesłuchania ww.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

w dniu 7 maja 2021 roku, w trakcie którego biegła twierdziła, że na potrzeby pierwszego opiniowania przekazano jej niepełne informacje (pomimo nie sygnalizowania prokuratorowi swoich uwag i wydania opinii), a nadto zaniechanie ponownego wezwania biegłej na rozprawę celem ustalenia przyczyny diametralnie odmiennych wniosków wynikających z dwóch operatów wydawanych przez tą biegłą - w toku śledztwa i w toku przewodu sądowego - w zakresie wartości spornej działki o nr ewidencyjnym (...) położonej w gminie M., stanowiącej jeden z najważniejszych dowodów w sprawie, które to zaniechanie oraz nierozważenie powołania w związku z powyższymi okolicznościami innego biegłego doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu wskutek niewyjaśnienia i niewzięcia pod

	<p>uwagę wszystkich istotnych okoliczności sprawy, ujawnionych w toku rozprawy głównej,</p> <p>- art. 424 & 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez niewskazanie przez sąd rejonowy w uzasadnieniu wyroku na jakich ostatecznie dowodach oparł się w aspekcie wyceny spornej nieruchomości, które fakty uznał za udowodnione i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych, w szczególności nie poddając ocenie oczywistych sprzeczności zawartych w dwóch opiniach tego samego biegłego i uznając jedną z nich za wyeliminowaną w toku oceny dowodów,</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Analizując sposób procedowania sądu pierwszej instancji nie ma wątpliwości co do tego, że podnoszone uchybienie</p>				

przepisom art. 201 k.p.k, art. 410 k.p.k., art. 366 k.p.k. nie miało miejsca, gdyż na tym sądzie w kontekście okoliczności sprawy ujawnionych w toku postępowania nie ciążył obowiązek prowadzenia dalszego postępowania dowodowego, w szczególności kolejnego przesłuchania biegłego rzeczoznawcy majątkowego K. K. (1) czy też powołania innego biegłego. Trzeba bowiem stwierdzić, że gdy w sprawie występują wewnętrzne sprzeczności w opinii tego samego biegłego, a więc opinia zawiera uchybienie z art. 201 k.p.k., sąd nie może pozostać bierny i nie zastosować się do jednego ze sposobów postępowania, wskazanych w tym przepisie. Ma bowiem obowiązek dążyć do wyjaśnienia niejasności i

sprzeczności.

Temu obowiązkowi sąd pierwszej instancji w przedmiotowej sprawie uczynił zadość albowiem przesłuchał biegłą na rozprawie głównej w dniu 7 maja 2021 roku i utwierdził się w przekonaniu, że sporządzona przez nią na etapie śledztwa opinia określająca wartość prawa własności przedmiotowej nieruchomości gruntowej niezabudowanej nie uwzględniała działania stron umowy kupna - sprzedaży pod przymusem (gdyż w grę na lokalizację inwestycji w postaci buforowej strefy ekotonowej wchodziły jedynie dwie działki gruntu: jedna należąca do A. i P. małżonków D. i druga stanowiąca własność R. J.), jako że takowej informacji opiniująca wówczas nie posiadała i dokonała wyliczenia wartości rynkowej działki nr (...)

na lipiec 2012 roku i styczeń 2013 roku, na podstawie rejestru cen prowadzonego przez Starostwo Powiatowe w R., uwzględniającego wartości nieruchomości położonych na terenie gminy M.. W zaistniałej sytuacji, powziawszy takową wiedzę sad merytoryczny zasadnie zlecił biegłej K. K. (1) pisemną opinię uzupełniającą i w oparciu o art. 7 k.p.k. prawidłowo przyjął za podstawę ustaleń faktycznych tą ostatnią.

Zgodnie z art. 201 k.p.k. sprzeczność wewnętrzna opinii oznacza stan, w którym poszczególne jej wywody lub części są tak dalece niespójne, że nie przedstawiają sobą łańcucha kolejnych wynikających z siebie elementów rozumowania zamkniętych określoną konkluzją. Opinia wewnętrznie sprzeczna to taka, w której wnioski

są nielogiczne albo nie znajdują oparcia w przeprowadzonych przez biegłego badaniach bądź też budzą zastrzeżenia co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym, a także gdy w opinii podano kilka różnych wzajemnie wykluczających się ocen i wniosków (T. Grzegorzczak, KPK. Komentarz, t. 1, 2014, s. 716). Jako słuszny należy ocenić pogląd Sąd Najwyższego, że skoro opinia biegłego ma stanowić podstawowy dowód, w oparciu o który sąd decyduje o meritum sprawy, to sformułowania którymi posługuje się biegły, nie mogą być płynne, powinny być jednoznaczne i wewnętrznie niesprzeczne (wyrok SN z 6.11.2002 r., IV KKN 308/99, Legalis).

Przechodząc na grunt

przedmiotowej
sprawy stwierdzić
trzeba, że dopiero
sporządzona
przez biegłego
rzecznawcę
majątkowego K.
K. (1) w
postępowaniu
sądowym opinia
pisemna
uwzględniła w
należyty sposób
okoliczność, że
przedmiotowa
działka gruntu to
jedna z niewielu
możliwych
lokalizacji
inwestycji celu
publicznego -
ekologicznej
oczyszczalni wód
płynących ciekami
spod O. i
zasilających
kąpielisko w P..
Opiniująca w tej
opinie wykluczyła
w przypadku
przedmiotowej
transakcji
zaistnienie
warunków
rynkowych, w
których kupujący
i sprzedający
przedstawiają
swoje propozycje
cenowe w sposób
wolny od
jakichkolwiek
nacisków i
stwierdziła, że
należy tutaj
mówić o wartości
wymuszonego
zakupu, która nie
znajduje
uregulowania w

przepisach prawa.
W przypadku braku wolnego obrotu cenę warunkuje bowiem sprzedający a nie rynek. Biegła dokonała analizy rynku (...) - głównie wschodniej jej części oraz miasta i gminy P. i przedstawiła metody uzyskania ostatecznej wartości spornej działki gruntu. Strony miały zapewnione przez sąd rejonowy prawo oceny wiarygodności biegłej, poprzez możliwość bezpośredniego jej przesłuchania przed jego obliczem w dniu 7 maja 2021 roku, a po wydaniu opinii pisemnej i jej ujawnieniu na rozprawie w dniu 29 czerwca 2021 roku żadna ze stron nie wniosowała o kolejne uzupełniające jej opiniowanie ani też o powołanie innego biegłego.

Zgodnie z dominującym w orzecznictwie przekonaniem – ocena opinii na

podstawie art. 201 k.p.k. należy zawsze do organu procesowego. Decydujące dla uzupełnienia opinii dotychczasowej lub powołania nowego biegłego są zatem przekonania organu, a nie samo żądanie zgłoszone przez strony procesowe i ich subiektywne uznanie opinii za nieprzekonywającą. "Subiektywne przekonanie strony o wadliwości sporządzonych opinii, dowolne twierdzenie, że są one błędne, czy też sprzeczne, w żadnym razie nie może decydować o obowiązku dopuszczenia przez sąd kolejnej opinii" (post. SN z 13.2.2017 r., III KK 421/16, Legalis; post. SN z 22.9.2016 r., V KK 217/16, Legalis; wyr. SA w Rzeszowie z 10.5.2016 r., II AKa 18/16, Legalis; wyr. SA we Wrocławiu z 13.2.2014 r., II AKa 5/14, Legalis; post. SN z 12.2.2016 r., III KK 29/16,

Legalis; wyr. SA we Wrocławiu z 28.1.2014 r., II AKA 431/13, Legalis; wyr. SA w Krakowie z 6.11.2013 r., II AKA 24/13, niepubl.; post. SN z 10.5.2012 r., V KK 255/11, Legalis; wyr. SA w Katowicach z 2.3.1995 r., II AKr 460/94, Prok. i Pr. – wkł. 1995, Nr 9, poz. 52, z głosem J. Gurgula, Prok. i Pr. 1996, Nr 7–8, s. 77

Sam fakt zaistnienia różnicy między opiniami tego samego biegłego nie obliguje sądu orzekającego do powoływania innych biegłych, ponieważ w ramach swobodnej oceny dowodów sąd orzekający może przyjąć tę wersję opinii, która odpowiada wymaganiom procesowym i na jej podstawie stwierdzić okoliczności mające istotne znaczenie oraz wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (patrz wyrok Sądu Najwyższego z

dnia 28 sierpnia
2013 roku sygn.
akt V KK 80/13,
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 4
października 2012
roku sygn. akt
II KK 261/12,
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 20 sierpnia
2014 roku sygn.
akt II KK 192/14).

W przedmiotowej
sprawie zarzut
skarżącego obrazy
wskazanych
przepisów
postępowania nie
może zostać
oceniony jako
zasadny. Stanowi
on jedynie
polemikę z
prawidłową oceną
dowodu z opinii
biegłego
rzecznawcy
majątkowego K.
K. (1), nie noszącej
cech dowolności
i w związku z
tym pozostającej
pod ochroną art.
7 k.p.k.. W
zakresie w jakim
stanowiska biegłej
się wykluczały
sąd ten wyciągnął
właściwe wnioski
i odpowiednio
wyczerpująco
swoją wybór
uargumentował.

<p>Wbrew wywodom apelacji sąd rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia wskazał na opinię pisemną rzeczoznawcy majątkowego K. K. (1) wydaną w postępowaniu sądowym jako na dowód będący podstawą ustalenia wartości spornej nieruchomości i podał powody odrzucenia stanowiska tej samej biegłej w tym przedmiocie, prezentowanego na etapie postępowania przygotowawczego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Radomsku do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			

<p>Wniosek nie jest zasadny z powodu oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego przez sąd odwoławczy czynu jako znikomego.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, mającego wpływ na jego treść, a polegającego na:</p> <p>a. oparciu się wyłącznie na ostatniej opinii biegłej K. K. (1) w świetle powołanych w pierwszym zarzucie apelacyjnym wątpliwości i wynikających z nich powinności sądu w zakresie właściwego kształtowania materiału dowodowego,</p> <p>b. nie wzięciu pod uwagę licznych ustaleń i poszlak łączących się w jeden logiczny ciąg dowodowy w zakresie:</p> <p>- losów pierwotnego operatu zleconego przez oskarżonego, potwierdzonych dowodami z zeznań</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

świadców w osobach pracowników (...) P., opinią biegłego informatyka w przedmiocie ujawnienia operatu na dysku przenośnym D. P., następnie ujawnienia drugiego operatu zleconego przez oskarżonego, - działań oskarżonego, który nie informował radnych o pierwotnym operacie, wskazując im jedynie żądania właściciela działki,

- roszczeń właścicieli działki o nr ewidencyjnym (...) położonej w gminie M., które były niezmiennie w zakresie żądania ceny około 50000 złotych, którym oskarżony konsekwentnie sprzyjał zlecając trzeci operat, który dopiero odpowiadał jego zamierzeniu,

- zbieżności pomiędzy zleceniem drugiego i trzeciego operatu oraz wystąpieniem przez właścicieli działki o warunki jej zabudowy, co w efekcie obiektywnie doprowadziło do zwiększenia jej wartości rynkowej,

	<p>- zbieżności wyniku rokowań pomiędzy właścicielami działki i Urzędem Gminy oraz wartości działki wskazanej w akcie notarialnym,</p> <p>co łącznie prowadzi do wniosku, że oskarżony swoim konsekwentnym zachowaniem działań w celu osiągnięcia przez właścicieli działki korzyści majątkowej, tj. aby otrzymali oni żadaną przez siebie kwotę i powoduje że zaskarżony wyrok nie może się ostać.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wbrew zapatrywaniom skarżącego sąd pierwszej instancji zasadnie uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w toku przedmiotowego procesu nie pozwolił na przyjęcie działania oskarżonego M. N. z zamiarem bezpodstawnego wzbogacenia rodziny D. tj. przysporzenia jej korzyści majątkowej poprzez zawyżenie</p>				

wartości kupowanej od tejżej przez gminę P. nieruchomości o nr (...), położonej obręb Ł., wobec czego ww. nie może ponosić odpowiedzialności za sprawstwo czynu z art. 231 & 2 k.k.. Wartość tejże ostatecznie została oszacowana przez rzeczoznawcę majątkowego K. K. (1) na kwotę 46486 złotych, niewiele różniącą się od ceny faktycznego zakupu w kwocie 49859 złotych. Półroczny odstęp czasowy, zachodzący pomiędzy podjęciem przez Radę Miejską w P. w dniu 21 sierpnia 2012 roku uchwały wyrażającej zgodę na zakup nieruchomości pod planowaną inwestycję a notarialnym nabyciem w dniu 28 lutego 2013 roku na rzecz gminy P. działki nr (...), w toku którego małżonkowie D. uzyskali w dniu 19 grudnia 2012 roku decyzję Wójta Gminy M. o warunkach zabudowy tej działki podnoszącej jej wartość, nie uprawnia - wbrew twierdzeniom skarżącego - do

wnioskowania, że oskarżony swoim konsekwentnym zachowaniem działał w celu osiągnięcia przez właścicieli działki korzyści majątkowej.

Upatrywanie przez apelanta " w zwłoce z zakupem "działania oskarżonego z korzyścią w sferze finansowej dla zbywców nieruchomości i powoływanie argumentu dotyczącego niższej ceny działki rolnej nie posiadającej warunków zabudowy, w tym konkretnym przypadku nie może być uznane za trafne wobec oczywistego faktu, że cenę przedmiotowej działki określali sprzedający, od samego początku domagając się kwoty 10 złotych za metr kwadratowy (czyli 50000 złotych), a gmina P. stała przed wyborem - dokonania zakupu akceptującego ofertę cenową albo odstąpienia od niego i rezygnacji z zamierzonego przedsięwzięcia inwestycyjnego.

Pełniący funkcję (...) P. oskarżony podejmował natomiast starania

pozwalające na udokumentowanie prawidłowości mającej nastąpić transakcji kupna - sprzedaży (jak określił to sąd rejonowy - dążył do zsynchronizowania wartości nabycia z wartością operatu) i stąd - jak podpowiadają zasady doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - pochodziły jego pomysły na kolejno zlecane operaty szacunkowe dotyczące wartości mającej stanowić przedmiot nabycia nieruchomości.

Równie trafne jest stanowisko sądu merytorycznego, że zakup przedmiotowej nieruchomości w celu realizacji zadania inwestycyjnego pożytecznego dla mieszkańców gminy, wzbogacającego walory samego kąpieliska, uatrakcyjniającego okolicę i podnoszącego ceny gruntów w obrębie zalewu, nie stanowił szkody w majątku gminy. Sąd ten celnie wskazał na fakt wydatkowania

na zakup działki
gruntu kwoty 50000
złotych, a więc
niewielkiej w
odniesieniu do
całości budżetu
gminy P. na
rok 2012 oraz
pozyskanie znacznej
wartości dotacji z
Unii Europejskiej na
realizację
ekologicznej
oczyszczalni. Ta
prawidłowa
konstatacja nie
uprawniała jednak
sądu rejonowego
do negacji realizacji
przez zachowanie
oskarżonego M. N.
również znamion
czynu zabronionego
z art. 231 & 1 k.k.

Interes publiczny,
którego ochronę
przepis ten
przewiduje, to nie
tylko interes o
wymiarze
materialnym -
finansowym
(rozumianym jako
korzyść czy szkoda
materialna) lecz
również interes
społeczny czy też
interes porządku
prawnego
(przepisów
prawnych, w tym
procedur oraz zasad,
w tym zasady
transparentnej i
opartej na prawdzie
współpracy,
kooperacji organów
samorządowych o
charakterze

uchwałodawczym i wykonawczym).

Apelant słusznie w środku odwoławczym wskazał na ten aspekt działania oskarżonego pełniącego funkcję (...) P., który polegał na zatajeniu przezeń na posiedzeniu połączonych (...) oraz (...) i (...) w dniu 17 sierpnia 2012 roku i na XXVI sesji (...) w P. w dniu 21 sierpnia 2012 roku, istnienia operatu szacunkowego dotyczącego przedmiotowej nieruchomości, sporządzonego dnia 26 lipca 2012 roku na podstawie umowy zlecenia przez rzeczoznawcę majątkowego D. P. (określającego wartość działki na kwotę 7503 złotych).

Jednocześnie podnieść należy, że nie do przyjęcia z punktu widzenia prawdy materialnej - jest wersja oskarżonego M. N. jakoby w czasie tych posiedzeń nie posiadał wiedzy o istnieniu wskazanego operatu. Przeczą jej bowiem zeznania A. A. - inspektora d/s gospodarki

gruntami (...) P. oraz pracowników referatu d/s budownictwa i inwestycji tego urzędu - A. K. i K. K. (2), a nadto zasady poprawnego logicznego rozumowania, które nie pozwalają na przyznanie przymiotu wiarygodności rozważanym twierdzeniom oskarżonego, który realizując zadania burmistrza przewidziane w art. 30 ust. 2 pkt. 1 ustawy o samorządzie gminnym z dnia 8 marca 1990 roku (Dz. U. Nr 16 poz. 95 z późniejszymi zmianami) w postaci przygotowywania projektów uchwał rady gminy, (w tym konkretnym przypadku projektu uchwały w przedmiocie wyrażenia zgody na zakup działki gruntu) był pierwszą osobą do której wiadomości przedstawiane były dokumenty o istotnym znaczeniu dla podjęcia uchwały (w tym konkretnym przypadku operat szacunkowy z dnia 26 lipca 2012 roku). Tak więc oskarżony

naruszając przepisy
tej ustawy i działając
na szkodę interesu
publicznego,
rozumianego jako
współdziałanie
władz
samorządowych,
oparte na zasadzie
transparentności
przekazywania przez
burmistrza radnym
rzeczywistych i
prawdziwych
danych, będących
podstawą
podejmowania
decyzji - uchwał,
naruszył normę
prawno - karną
realizując znamiona
czynu zabronionego
z art. 231 & 1k.k.
Zapisy wskazanego
operatu
szacunkowego
jakkolwiek nie miały
znaczenia dla
podjęcia ostatecznej
decyzji o zakupie
działki, nawet gdy w
sposób diametralny
odbiegały od realnej
ceny zakupu
dyktowanej przez
jej właścicieli (co
prawidłowo wywiódł
sąd rejonowy) to
zatajenie istnienia
tego dokumentu
przed radnymi
znacząco
oddziaływało na
jakość i
przejrzystość relacji
pomiędzy organem
uchwalodawczym
(pozbawionym
wiedzy o istnieniu
pierwszej opinii o

wartości nieruchomości, na zakup której miał wyrazić zgodę głosując nad uchwałą w tym przedmiocie, gdyż bez jego decyzji nie można było wydatkować żadnej kwoty z budżetu gminy) a organem wykonawczym, którym był burmistrz. Ten ostatni świadom działania mechanizmów wydatkowania pieniędzy publicznych zdawał sobie sprawę ze znaczenia rozważanego dokumentu bo:

- po pierwsze gdyby uznał, że jest niepotrzebny odstąpiłby od jego zamówienia, (tymczasem zlecił jego sporządzenie),

- po drugie gdyby wartość określona w tym operacie nie miała znaczenia to nie zawahałby się przedstawić jego treści radnym na posiedzeniu połączonych (...) oraz (...) i (...) i na XXVI sesji (...) w P. (tymczasem zaniechał ujawnienia treści tego dokumentu bo wartość w

nim oszacowana odbiegała znacząco od finansowego żądania właścicieli nieruchomości),

- po trzecie gdyby ów operat był nieistotny dla sposobu głosowania radnych to burmistrz nie dążyłby do jak najszybszego uzyskania nowego operatu szacunkowego, opartego na bardziej aktualnych transakcjach kupna - sprzedaży nieruchomości i zaistniałych na szerszym terenie (powiatu (...) a nie gminy P.), przedstawiającego wycenę działki gruntu bardziej zbliżoną do żądania właścicieli nieruchomości.

Oskarżony M. N. jakkolwiek swoim zachowaniem zrealizował znamiona czynu zabronionego z art. 231 & 1k.k. to zestawienie tego naruszenia normy prawno - karnej z korzyścią jaką odniosła gmina P. i społeczeństwo tej gminy w następstwie pozyskania środków zewnętrznych z Unii Europejskiej o

<p>równowartości 75 % wartości inwestycji celu publicznego w postaci ekologicznej oczyszczalni zapewniającej czystość wody kąpieliska miejskiego prowadzi do oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego przez sąd odwoławczy czynu jako znikomego i nie stanowiącego przestępstwa. Taka ocena zachowania ww. mogła zaistnieć w sytuacji nie wykazania w dotychczasowym postępowaniu karnym aby osiągnął on z tego tytułu jakąkolwiek korzyść majątkową lub osobistą oraz aby działał w celu przysporzenia takowej korzyści właścicielom zbywanej nieruchomości.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Radomsku do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek nie jest zasadny z powodu oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego przez sąd odwoławczy czynu jako znikomego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
<p>Apelacja prokuratora jest zasadna w takim stopniu, że w wyniku jej wniesienia powstały podstawy do uchylenia wyroku uniewinniającego i umorzenia postępowania z powodu znikomej społecznej szkodliwości czynu.</p> <p>W miejsce zarzucanego aktem oskarżenia czynu sąd odwoławczy przyjął, że zachowanie oskarżonego M. N. polegało na tym, że w dniu 17 sierpnia 2012 roku w P. województwo (...) na posiedzeniu połączonych (...) oraz (...) i (...) i w dniu 21 sierpnia 2012 roku na XXVI sesji (...) w P., pełniąc funkcję (...) P., nie dopełnił obowiązków wynikających z art. 30 ust. 2 pkt.</p>			

1 i 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 roku poz. 1372, 1834 t. j.) w ten sposób, że zataił istnienie operatu szacunkowego z dnia 26 lipca 2012 roku, sporządzonego na zlecenie Gminy P. przez rzeczoznawcę majątkowego D. P., prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą Agencja (...), w którym wartość działki gruntu o nr ewidencyjnym (...), o powierzchni (...) (kwadratowego), położonej obręb Ł. gm. M., o nr księgi wieczystej (...), została oszacowana na dzień 26 lipca 2012 roku na kwotę 7503 złotych, w sytuacji gdy żądana przez zbywcę nieruchomości kwota zapłaty została określona na kwotę 50000 złotych i taka też kwota jako kwota transakcji została wpisana do projektu uchwały dotyczącej nabycia tejże nieruchomości, działając w ten sposób na szkodę interesu publicznego rozumianego jako rzetelna współpraca między samorządowym

organem wykonawczym gminy a jej organem uchwalodawczym, czym ww. wyczerpał znamiona czynu zabronionego określonego w art. 231 & 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 & 1 k.k. i na podstawie art. 1 & 2 k.k. w zw. z art. 17 & 1 pkt. 3 k.p.k. w zw. z art. 414 & 1 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego M. N..

Zgodnie z definicją zawartą w art.1 § 1 kk przestępstwem jest czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą kary. Dla uznania zatem jakiegoś czynu za przestępstwo konieczne jest wykazanie, że narusza on istotne wartości społeczne stając się przez to czynem karygodnym, którą to karygodność wiązać należy z wyższym niż znikomym stopniem społecznej szkodliwości, co z kolei stanowi rację dla sankcji karnej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2006 roku, II KK

242/05, Legalis nr 125543).

Czyn zabroniony popełniony przez M. N. nie osiągnął tego stopnia społecznej szkodliwości by wywołać sankcję karną.

Oskarżony M. N. jakkolwiek swoim zachowaniem zrealizował znamiona czynu zabronionego z art. 231 & 1k.k. to zestawienie tego naruszenia normy prawno - karnej z korzyścią jaką odniosła gmina P. i społeczeństwo tej gminy w następstwie pozyskania środków zewnętrznych z Unii Europejskiej o równowartości 75 % wartości inwestycji celu publicznego w postaci ekologicznej oczyszczalni zapewniającej czystość wody kąpieliska miejskiego prowadzi do oceny stopnia społecznej szkodliwości przypisanego przez sąd odwoławczy czynu jako znikomego i nie stanowiącego przestępstwa. Taka ocena zachowania ww. mogła zaistnieć w sytuacji nie wykazania w

dotychczasowym
postępowaniu
karnym aby osiągnął
on z tego tytułu
jakąkolwiek korzyść
majątkową lub
osobistą oraz aby
działał w celu
przysporzenia
takowej korzyści
właścicielom
zbywanej
nieruchomości.

Sąd odwoławczy
doszedł do
przekonania, że
wskazane
okoliczności
ocenione
kompleksowo mają
istotne,
rozstrzygające
znaczenie dla
rozważań w
przedmiocie
kwalifikatorów
szczególnej
szkodliwości czynu,
a mianowicie
wpływają na
zredukowanie
stopnia społecznej
szkodliwości czynu
do poziomu jego
znikomości w ujęciu
art. 1 & 2 k.k.

Zgodnie z art. 1 § 2
kk czyn zabroniony,
którego społeczna
szkodliwość jest
znikoma, nie
stanowi
przestępstwa.
Ustalenie takie z
kolei stanowi
negatywną
przesłankę
procesową

<p>określoną w art. 17 § 1 pkt 3 kpk, skutkującą koniecznością umorzenia postępowania karnego, niezależnie od etapu, na którym się znajduje.</p> <p>W tej sytuacji też sąd okręgowy uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego M. N..</p>			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
<p>1.1.8.</p> <p>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>			
<p>1.10.</p> <p>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	<p>Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu poniesionych w sprawie był przepis art. 632 pkt. 2 k.p.k.. Sąd odwoławczy ustalił, że ponosi je Skarb Państwa, za wyjątkiem wydatków związanych z ustanowieniem obrońcy (stosownie do art. 632 a k.p.k. wobec zaistnienia wyjątkowego wypadku przemawiającego za poniesieniem przez oskarżonego tej części wydatków - oskarżony popełnił czyn zabroniony, a ponieważ tenże nie stanowił przestępstwa zaistniała konieczność umorzenia postępowania).</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie uniewinniające		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana